

ORSZÁGOS RENDŐRFŐKAPITÁNY

PAPP KÁROLY r. altábornagy

Szám:

Tárgy: kijavítás iránti kérelem
elbírálása

V é g z é s

kijavítás iránti kérelem elutasításáról

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva **Panaszos** által előterjesztett kijavítás iránti kérelemet – figyelemmel a Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, és a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 81/A. § (1) bekezdésében foglaltakra, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának megállapításaira –

e l u t a s í t o m.

A végzés ellen – figyelemmel a Ket. 98. § (2)-(4) bekezdéseire, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs.

A végzést kapják:

- 1) panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület (tájékoztatásul)
- 3) Rendőr-főkapitányság vezetője (tájékoztatásul)
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

Panaszos *-n a Rendőr-főkapitányság Központi Panaszirodáján feljelentést tett, melyben kérte annak továbbítását egyrészt a Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Panasztestület), másrészt a nyomozó ügyészség felé.

A feljelentés szerint a Panaszos *-én az esti órákban bejelentést tett a Rendőrkapitányságon, aminek végeztével a jegyzőkönyvet rögzítő rendőrnök mentőt hívott hozzá sérülései miatt, amelyeket volt élettársa édesanyja okozott. Amikor kilépett a rendőrségi helyiségből, három rendőr jelent meg és közölték vele, hogy előállítják, de nem közölték az intézkedés okát. Ezt követően „erőszakosan lerángatták a pincébe”, ahol elvették személyes tárgyait, telefonját és iratait, majd „megmotozták”. Az egyenruhában lévő rendőröktől kérte nevüket és igazolványaikat, de nem mondták, illetve nem mutatták meg azokat. Kérte, hogy biztosítsák számára azt, hogy ügyéssel, ügyvéddel vagy bíróval beszéljen, amit megtagadtak. Nem tudta értesíteni ügyvédjét, és a rendőrök sem voltak hajlandók erre. Személyes tárgyairól „leltárt” készítettek, de azon nem tüntették fel diktafonját, azt az eszközt, amivel a jogszerűtlen intézkedést rögzítette, és amelyet „természetesen elloptak”. Két óra eltelté után „kötelezték”, hogy az ott levő papírokat írja alá, majd amikor jelezte, hogy panasszal kíván élni, annak felvételét megtagadták. Állítása szerint primitív, lekezelő stílusban beszéltek vele, kihasználva azt, hogy hárman voltak.

II.

A Panasztestület a rendőri intézkedés elleni panasz tárgyában vizsgálatot folytatott, amelynek eredményeként a állásfoglalása szerint a rendőri intézkedés érintette a Panaszosnak – az intézkedés időpontjában hatályos – a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 2. § (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvéből levezethető tisztességes eljáráshoz, a 13. §-ában garantált tulajdonhoz, az 54. § (1) bekezdése szerinti emberi méltósághoz, az abból levezethető testi épséghez és személyi integritáshoz, továbbá az 55. § (1) bekezdésében rögzített személyi szabadsághoz fűződő alapvető jogát.

A Panasztestület megállapította továbbá, hogy a nem megfelelő előállítási ok alkalmazása miatt sérült a Panaszos tisztességes eljáráshoz való joga, az előállítás aránytalan, ezáltal jogsértő volta miatt pedig, sérült a személyes szabadsághoz való joga. A Panasztestület álláspontja szerint szintén sérült a Panaszos tisztességes eljáráshoz való joga, ugyanis a rendőrségi iratok nem tartalmazták, hogy a Panaszos által megjelölt ügyvéd kiértesítése megtörtént-e vagy sem, továbbá a rendőrök nem azonosították magukat és nem közölték az intézkedés okát és célját sem. A Panasztestület úgy ítélte meg, hogy a személyes tárgyak elvétele az előállító helyiségben való elhelyezés érdekében jogszerűtlen volt, ezáltal sérült a Panaszos tulajdonhoz való joga, továbbá a Panaszossal szemben alkalmazott testi kényszer a jogellenes előállítást szolgálta, így sérült a Panaszos emberi méltósághoz való joga is.

A Panasztestület megítélése szerint az alapjogsérelem elérte a súlyosság azon fokát, amely indokoltá tette a panasz megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján a Panasztestület által lefolytatott vizsgálatot követően – súlyos alapjogsérelem esetén – a panaszt az országos rendőrfőkapitány bírálja el.

A lefolytatott közigazgatási hatósági eljárást követően határozatban, az országos rendőrfőkapitány a rendőri intézkedés elleni panaszt – minden tekintetben – elutasította.

A főkapitányi döntéssel szemben a Panaszos a törvényes határidőn belül keresetlevelet terjesztett elő. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletével a főkapitányi határozatot hatályon kívül helyezte, és az Országos Rendőr-főkapitányságot (a továbbiakban: hatóság) új eljárás lefolytatására utasította.

A bíróság megállapította, hogy a Panaszos előállításának jogcíme fennállt, azonban az intézkedés nem felelt meg az arányosság követelményének, így az előállítás jogszerűtlen volt, továbbá ebből következően az azt követő rendőri intézkedések is jogszerűtlenek voltak.

A hatóság a lefolytatott új eljárás alkalmával – tekintettel a Ket. 109. § (4) bekezdésére – a bíróság ítéletet figyelembe véve, *-n, a határozatában a rendőri intézkedés elleni panasznak – minden tekintetben – helyt adott.

A Panaszos *-n érkezett beadványában – a határozat rendelkező részét nem vitatva – 15 pontban részletezetten kérte, hogy a főkapitányi döntés indokolása kerüljön kijavításra, ugyanis álláspontja szerint a panasz elbírálása kapcsán bizonyítékként felhasznált közokiratok (jelentések) valótlanosságokat tartalmaznak.

A hatóság a Panaszost tájékoztatta, hogy keresetlevelével a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz fordulhat, beadványa alakszerű módon nem került elbírálásra.

A Panaszos *-n kelt keresetlevelében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz fordult, amelyben kérte a főkapitányi döntés bírósági felülvizsgálatát.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság végzésében megállapította, hogy a Panaszos -n kelt beadványa sem az alaki kritériumoknak nem felelt meg, mint keresetlevelével, sem pedig tartalmában nem minősült annak. A bíróság a Panaszos beadványát a főkapitányi döntés kiegészítéseként előterjesztett kijavítási kérelemnek minősítette és azt áttette a hatóságnak azzal, hogy a hatóságnak kijavítási kérelem tárgyában alakszerű döntést, végzést kell hoznia.

III.

A bíróság döntésének figyelembevételével – a Ket. 109. § (4) bekezdésére tekintettel – az alábbiakat állapítottam meg.

A Ket. 81/A. § (1) bekezdése szerint:

„Ha a döntésben név-, szám- vagy más elírás, illetve számítási hiba van, a hatóság a hibát – szükség esetén az ügyfél meghallgatása után – kijavítja, ha az nem hat ki az ügy érdemére, az eljárási költség mértékére vagy a költségviselési kötelezettségre.”

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 29. § a) pontja szerint:
„29. § Kizárólag az ügyészség végzi a nyomozást a következő bűncselekmények miatt:

a) a rendőrség, az Országgyűlési Őrség, a büntetés-végrehajtási szervezet, a hivatásos katasztrófavédelmi szerv és a polgári nemzetbiztonsági szolgálatok hivatásos állományú tagja által elkövetett, nem katonai büntetőeljárásra tartozó bűncselekmény, továbbá a Nemzeti Adó- és Vámhivatal hivatásos állományú tagja és a kormányzati szolgálati jogviszonyban foglalkoztatott pénzügyi nyomozó által elkövetett bármilyen bűncselekmény,”.

A rendőri intézkedés foganatosításakor hatályban volt a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: Btk.) 228. § (1) bekezdése szerint:

„(1) Az a hivatalos személy, aki eljárása során más személyi szabadságától jogellenesen megfoszt, bűntettet követ el és három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

A Btk. 274. § szerint:

„(1) Aki

a) hamis közokiratot készít vagy közokirat tartalmát meghamisítja,

b) más által készített hamis vagy más által hamisított, illetőleg más nevére szóló valódi közokiratot felhasznál,

c) közreműködik abban, hogy jog vagy kötelezettség létezésére, megváltozására vagy megszűnésére vonatkozó valótlan adatot, tényt vagy nyilatkozatot foglaljanak közokiratba, bűntettet követ el, és három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(2) Aki az (1) bekezdés c) pontjában meghatározott közokirat-hamisítást gondatlanságból követi el, vétség miatt pénzbüntetéssel büntetendő.”

A Btk. 275. §-a szerint:

„275. § Az a hivatalos személy, aki hivatali hatáskörével visszaélve

a) hamis közokiratot készít vagy közokirat tartalmát meghamisítja,

b) lényeges tényt hamisan foglal közokiratba,

bűntettet követ el és öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

A Panaszos a hatósághoz *-n érkezett beadványában 15 pontban részletezte, hogy a panasza elbírálása kapcsán bizonyítékként felhasznált közokiratok (jelentések) „valótlan” és „hamis” állításokat tartalmaznak. Az állította továbbá, hogy az intézkedést foganatosító 3 fő rendőr „indokolatlanul”, „jogellenesen” és „jogtalanul” korlátozta őt a személyi szabadságában, továbbá jogtalanul „vágták” őt a falhoz. A Panaszos kérte, hogy állításai kerüljenek a főkapitányi döntés indokolásának szövegezésébe.

Az állításokat alátámasztó további bizonyítási indítványt, egyéb nyilatkozatot, illetőleg bizonyítékot a hatóság részére a Panaszos nem szolgáltatott.

A Panaszos állításai – a Btk. 228. § (1) bekezdése és a Btk. 274. § és 275. §-a alapján – közokirat-hamisítás és jogellenes fogvatartás bűncselekmény elkövetésének gyanúját vetik fel.

Álláspontom szerint a bíróság által a határozat kijavítása iránti kérelemnek minősített beadványban megfogalmazott módosítás nem tartozik a közigazgatási hatósági eljárást folytató hatóság hatáskörébe, ugyanis annak eldöntése, hogy a közokiratnak minősülő rendőri jelentés tartalma megfelel-e a valóságnak – figyelemmel a Be. 29. § a) pontjára – az illetékességgel rendelkező ügyészség hatáskörébe tartozik. Másodsorban a Panaszos kérelme alapján a főkapitányi döntés „kijavítása” az ügy érdemét befolyásolná, ezért a hatóság az ilyen jellegű „kérelemnek” saját hatáskörében – figyelemmel a Ket. 81/A. § (1) bekezdésére –

nem tud eleget tenni. Harmadsorban meg kell említeni azt a tényt is – amelyet a bíróság döntése is alátámaszt –, mely szerint a főkapitányi határozatból kötelező tartalmi elem nem hiányzik, illetőleg az ügy érdemébe tartozó kérdések vonatkozásában döntést hoztak.

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntöttem.

A Panaszos közokiratokra és fogvatartására vonatkozó állításaira tekintettel, kérelmét az Országos Rendőr-főkapitányság Ellenőrzési Szolgálat Központi Panasziroda vezetője megküldte az abban foglaltak vizsgálatára hatáskörrel és illetékességgel rendelkező Központi Nyomozó Főügyészségnek.

Jelen eljárásban hatásköröm az Rtv. 92. § (1) bekezdésén, valamint a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Budapest, 2015. augusztus 24.

Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos